

Men det maa vel erindres, at Marinens Straffebestemmelser ere 70 Aar yngre; de stamme fra 1752—56. Altsaa ere de ikke slet saa forældede som Hærens. Lillige maa man vel erindre en anden Ting, og det er, at disse Straffelove, som Flaaden raader over, ere affattede med ganske særligt Hensyn paa Forholdene til Orlogstjenesten tilføjs, og derfor yde dem, som skulde bruge dem, Folk, der savne alle juridiske Forudsættelser, et meget fylldigt Hjælpe middel, medens netop den høitagtede Krigsminister fremhævede, at det var meget vanskeligt for Hærens Officerer at benytte den store Samling af ældre Love, der gjælde for Hæren. Udgangspunkterne ere saaledes høist forskellige; men selve den militære Tilstand ombord og iland er indbyrdes saa forskjellig, at man altid i Marinen har haft en Følelse af, at det vilde være særdeles vanskeligt at bringe dem ind under den samme Norm, uden at der gjordes Uret til den ene eller den anden Side. Naar et Skib er tilføjs, danner der sig meget let et godt Forhold mellem Overordnede og Underordnede. Man har et sælles Maal at virke hen til, man har sælles Interesse, man er affaaeren fra Udsprebelsler, der ofte kunne være stadelige, man er affaaeren fra Fristelser, kort sagt: Forholdene medføre, at Disciplinen er forholdsvis let at holde, at der udvikler sig, hvad jeg ved en tidligere Behandling har tilladt mig at betegne som et patriarkalsk Forhold. Altsaa, i Flaaden har man i Grunden til daglig Brug ikke stor Trang til strenge Straffebestemmelser, men, ligesom man har let ved at indpøde Mandskabet en god Mand, naar det bestaar af gode Elementer, saaledes have de flette Elementer til Orlogs let ved at udsaa Gift, ond Sæd og onde Lanker, idet Folkene ofte ere overladte meget til sig selv, f. Ex. paa Nattevagterne, ja, i Kjøerne ligge de op ad hinanden, og de spise altid sammen, saa at urolige og flette Subjekter lettere der kunne udbrede Ondt end i Land, hvor Folkene have forskellige Interesser, som drage dem snart til den ene og snart til den anden Side. Derfor er man, naar man til Orlogs kommer udenfor de normale Forhold, vanskeligere stillet end i Land, idet man tilføjs staaer for Overordnede ligeoverfor mange Underordnede, og de Overordnede Intet have at sige til uden deres egen Magtfuldkommenhed og den Styrke, de moralsk og fysisk kunne udsolde. I Land har man derimod altid saamange Hjælpekilder at ty til i Tilfælde af, at det kniber, og der er aldrig nogen egentlig Risiko for, at onde og flette Stemninger skulde føre til overvættets Overgreb. Disse forskellige Forhold, som jeg her kun ganske kort har antydnet, maa i Virkeligheden overbevise om, hvor vanskeligt det er at samle Bestemmelser vedrørende Hær og Flaade — Hærens Tjenesteforhold i Land og Flaadens Tjenesteforhold tilføjs — under de samme Normer, og det er i Følelsen deraf, at man altid i Ma-

ringen har mødt ethvert Forslag til en fælles Straffelov med en vis Væghed. Da imidlertid denne Sag har en lang Historie, en Historie, der med ubønhørlig Konsekvens har ført i den Retning, at vi fik et sælles Lovforlag, kan det ikke nytte at stride imod. Det erkjendte jeg allerede, da Forslaget var for 4 Aar siden. Alene i den Kjendsgjerning, at det Forslag, der dengang fremkom, og et Forslag, der tidligere fremkom, blev forelagt af en Minister, om hvem Alle maa erkjende, at saa som han som Fællesminister har haft Gøne til fuldt ud at skifte lige mellem Hær og Flaade — alene deri laa et Bevis for, at det vilde være meget vanskeligt at skaffe en særlig Lov for ethvert af Værnene. Man er altsaa nødsaget til at se bort fra disse Ønsker, man er nødsaget til at skinklægge dem; men man maa da, idet man tager sin Stilling overfor en saadan foreliggende sælles Lov, spørge sig selv, om den ogsaa giver saameget, at man kan finde sig i at give Ufsald paa det, man tidligere har haft. Hvad man tidligere har haft i Flaaden, er vel de forældede Krigsartikler, men de ere supplerede igjennem vore disciplinære Straffe i Reglementet fra 1849. Det er paa dette Reglements Bestemmelser, at vi i Grunden bygge hele vort Straffesystem Dag ud og Dag ind, hvilket altsaa passer fuldstændig ind i det, som jeg før antydede, i den Opfattelse, at vi til daglig Brug kun behøve imaa Straffe. Men ved Siden heraf have vi ligeoverfor enkelte urolige Individuer, Folk, som i det andet Thing bleve betegnede ved Navnet „Vagabonder“, de gamle Krigsartikler, ikke i den Forstand, at vi faktisk bruge dem, nei, i den Forstand, at vi true med dem. Ved at en Mand nedfattes i anden Klasse, er han hjemfalden til at faae Lamp, og der er Intet, den Slags daarligere og usle Fyre rigtig respektere uden tørre Prygl. Resultatet deraf har været, at næsten aldrig Noget af den Slags Folk har faaet Prygl paa denne Maade. De enkelte Gange, der i de Tabeller over Straffene, som den høitærede Marineminister har forelagt Folkethinget, findes anvendt Lamp, har det vistnok i Reglen været for Forsælsler, der ikke ere udførte af Insubordination, af Mangel paa Villie til at underordne sig, det har vistnok i Reglen været for Uhyeri. Dette er en Forseelse, som er høist pinligt ombord, og overfor hvilken Chesen sjældent betænker sig paa at lade Sagen gaa til Krigsret for at faae Vedkommende idømt en alvorlig og afftrækkende Straf. Naar vi altsaa i vore gamle Krigsartikler havde et Reservemiddel, som gjorde, at vi kunde søle os stærke, saa spørge vi os selv, hvad giver den nye Straffelov? Da denne Straffelov nu sidst for 4 Aar siden forelaa til Behandling heri Thinget, var der en bestemt Ting, hvori baade de landmilitære Medlemmer og et høitaget og æret juridisk Medlem, som vi desværre have mistet, vare